

КВІТЕНЬ 2021/2022 р.

6

ВЕСЕЛКА

ЩОМІСЯЧНИЙ ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Андрій Малишко

Хмарина в небі голубім

Хмарина в небі голубім
Пливе, як мрія, самотньо,
І вітру раннього потоки
Несуть її крилом своїм.

Куди ти мчиш, куди летиш,
Моїх поривів птице рання?
Ще по ярах лежать світання,
Як неба вистояна тиша.

Шумлять тополі-сторожі,
Але тобі нема межі,
Де кличуть сонце урочисті
Бори в зеленому намисті.

Ми ще зустрінемось колись,
А зараз мчи, моя крилата,
На схід, над Каспієм горбатим,
Як над минулим, зупинись.

Тут жив співець. Огні заграв
Йому ще снились крізь муку,
У серці він носив розлуку
І на Україну позирав.

Серед оновлених полів
Спинився, райдужна, далека.
Тут шлях лежав і мліла спека.
Тут він за всіх переболів.

На дорозі його сліди
Дощами спражними спади!

Наталя Забіла

Квітень

Весно, весно! Перші квіти
Розцвітають на землі.
Сині проліски привітно
Зводять вінчики малі.

І хоч, може, буде влітку
Більше квітів запашних,
Та для нас найперша квітка
Наймиліша від усіх.

Завжди ми її помітим,
З лісу в дім принесемо.
І цьому цей місяць Квітнем
По заслугі ми зведемо.

Богдан Лепкий

Веснянка

Вже сонце пригріло,
Зі стріх вода капле,
Молодому школяреві
Мандрівочка пахне.

Подай, брате, руку!
Підемо на поле –
Бо там тепер, кажу тобі,
Краса – як ніколи!

Шовкова травиця,
Збіжжя зеленіє,
Колишуть їх вітри буйні,
Як солодку мрію.

Вітри їх колишуть,
А Пташки співають, –
Вдячним серцем рідну
землю

З весною вітають.

Та як не вітати?
Щастя не бажати?
Коли тая земля для нас
Як для дітей мати!

Вона нас зростила,
Вона про нас дбає –
Хто не любить свого краю,
Той серця не має!

Володимир Сосюра

Веселий сад, пахучі віти,
Гук пароплавів чуть з Дніпра.
Нам принесла барвисті квіти
Весни зеленої пора.

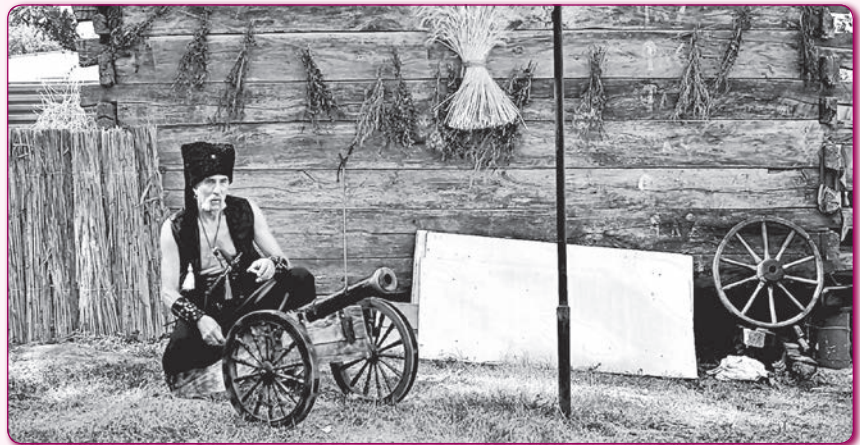
На обкладинці журналу ілюстрація української художниці Марини Михайлошиної.

«Мова вдосконалює серце і розум народу, розвиває їх»

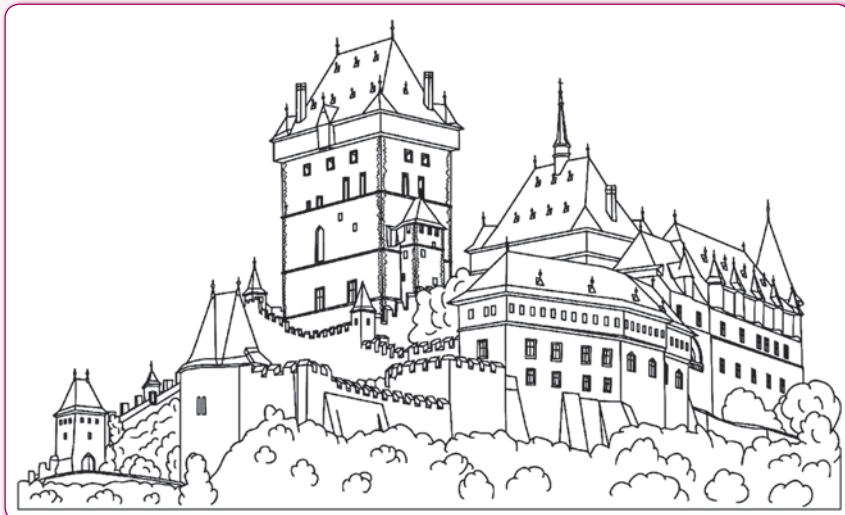
(Олесь Гончар, український письменник)

Чи знаєте ви, що...

Музей просто неба під назвою «Козацький стан», який відтворює побут українських лицарів, невдовзі з'явиться у Миргороді.

Розмалюй.

Андрій Малишко Є у мене киця Мурка

Є у мене киця Мурка,
Дуже мудра кішка,
Тільки скажеш:
«Замазура!»
Вмиється хоч трішки.
А синок її Васько
Муркне:
«Мила нене,
Поки вип'ю молоко,
Вмийся ти за мене».

Розмалюй.

«Тільки наука змінить світ. Наука в широкому розумінні: і як розщеплюється атом, і як виховувати дітей... І дорослих теж»

(Микола Амосов, український лікар, учений в галузі медицини, біокібернетики)

Микола Вінграновський Мак і кіт

Та ще змалечку-змалку,
З-за маленьких часів
Біля білого ранку
Мак червоний розцвів.

Чорні вуса котячі
У старого kota.
Чорні вуса ледачі
Кіт наставив і став.

Він дивився і кліпав,
Чорний вус вів отак:
Як це так – серед літа
Червоніє тут мак?

Та ще змалечку-змалку,
З-за маленьких часів
Біля білого ранку
Мак червоний розцвів.

У СВІТІ КАЗОК

Немає в світі народу, який не мав би казок. Звичайно, тепер ніхто вже не вгадає, коли саме та хто їх складав, – адже казки жили протягом сотень літ, з давніх-давен переходили з уст в уста й кожен оповідач додавав до казки щось своє...

Багато казок мандрували з країни в країну, обростаючи новими подробицями, бо в кожній країні їх теж переробляли собі до вподоби.

ВОДЯНИК (Польська народна казка)

В одному селі жив дуже блідий рибалка. Мав він жінку й шестеро дітей. Ніде було рибалці ловити рибу, тільки в панському озері. А за це він мусив щодня постачати панові стільки риби, скільки той забажає.

Трапилося раз, що в маєток мало з'їхатися багато гостей, отож пан наказав рибалці принести якнайбільше риби.

Закинув рибалка сіть в озеро, просидів цілісний день і не спіймав жодної рибини.

Закинув сіть на другий день, теж не спіймав нічого. Сказав про це панові, а той як гримне:

– Мені що до цього! Не принесеш риби – вижену тебе геть з хати!

Пішов рибалка па озеро й па третій день, але теж не спіймав нічого.

Коли це приходить до нього хлопчик у червоній одежі. А це був Водяник. От він і каже рибалці:

– Хочеш наловити риби? Віддай мені свого старшого сина, то ловитимеш скільки

сам схочеш, і не тільки сьогодні, а завжди. Але спершу підпиши ось цю обіцянку кров'ю з вказівного пальця.

Врізав Водяник бідоласі пальця, і той підписав обіцянку, що віддасть йому свого старшого сина.

Зразу ж закинув сіть і спіймав безліч риби, та вся велика, одна в одну.

Прийшов рибалка додому смутний, а жінка його й питає:

– Чого ти, чоловіче, журися? Ти ж спіймав стільки риби!

А він їй і каже, що повинен за тиждень віддати за це сина Водяникові.

Коли минув тиждень, узяв рибалка сипа Янека і з гірким плачем повів його па озеро. Звідки не взявся Водяник, ухопив Янека й пірнув з ним у воду.

А під водою був скляний палац. Там жив Водяник. Була в нього жінка, дочка і ще багато слуг.

Привів Водяник Янека в палац і наказав бавити свою дочку.

– А коли, – каже, – будеш

усе робити добре, то й до батьків іноді тебе відпускатиму.

Янекові подобалося в палаці, тільки було сумно йому дуже.

Водяник це помітив і мовить:

– Коли хочеш – піди на один день до батьків, га гляди: як не повернешся – і ти, і батьки твої, і весь ваш рід – усі загинете: в воді потонете.

Зрадив Янек і побіг додому та й почав хвалитися, як там, у Водяника, йому добре.

Після цього Водяник дозволив йому час від часу навідувати батьків.

Коли Водяникова донька підросла, вона призналася Янекові, що дуже хотіла б жити з ним на землі, між людьми. Отож раз, коли батька з матір'ю не було вдома, вона позбирала найдорожчі скарби й виринула вслід за Янеком з води. Оглянулася – аж мати з великим військом женеться за

У київському видавництві «Веселка» 1980 року у серії «Казки народів світу» вийшли «Польські народні казки».

ВОДЯНИК

(Закінчення з 4-ої сторінки)

нею. Тут Водяникова донька обернула Янека на грака, а сама стала сорокою і злетіла з ним на високого дуба.

Мати наказала війську стріляти й гукає:

– В грака стріляйте, а сороку минайте!

Злетіли обоє з дуба. Дівчина обернула Янека на лиса, а сама обернулася на зайця і почала від лиса тікати.

Зирк – аж мати женеться слідом за ними з військом і гукає:

– Лиса стріляйте, а зайця минайте!

Дівчина вдарила паличкою по землі, й розлився великий став. Сама вона обернулася на дику качку, а Янек – на качура.

Мати побачила це й гукає:

– Качура стріляйте, а качку минайте!

Та що солдати стрельнуть, качур і качка пірнають у воду.

Бачить мати, що нічого з ними не вдіє, і розлилася річкою від жалю. А військо повернулося назад.

Пішли Янек з дівчиною до столиці.

Приходять, а король саме на війну збирається. Побачив Янека й забрав його з собою.

А дівчина мусила піти в найми.

Янек на війні бився хоробро, не раз і самого короля від смерті рятував. За це король пообіцяв віддати йому королівну, а з нею і

все королівство. Дуже зрадив Янек.

Про Водяникову доньку він і думати забув.

Та коли почали справляти весілля, прилетіли раптом голубка з яструбом і посідали на шафі в залі, де бенкетували гості

Голубка питає:

– Пам'ятаєш, Янеку, як я своїх батьків покинула, а тебе з-під води вивела?

А яструб відповідає:

– Пам'ятаю.

– Пам'ятаєш, як моя мати гналася за нами з військом? Я тебе обернула на грака, а сама обернулася на сороку.

Яструб знову відповідає:

– Пам'ятаю.

Гості дуже здивувалися, а голубка питає далі:

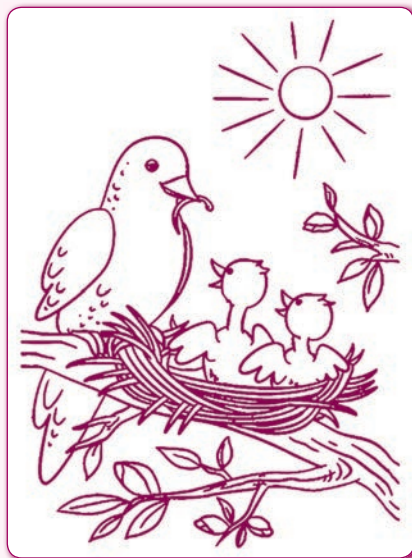
– Пам'ятаєш, як ти обернувся на качура, а я па качку, і моя мати розлилася з жалю річкою?

– Пам'ятаю.

– Пам'ятаєш, любий, як ти обіцяв, що ніколи мене не покинеш?

– Пам'ятаю.

Тут Янек пополотнів як смерть, і йому стало млосно. Король і гості стали питати, що з ним, а він признався, що то голубка йому дорікає. Тут бенкет припинився, й голубка вилетіла з палацу. Янек побіг слідом за нею, а вона на подвір'ї перетворилася на Водяникову доньку. Соромно стало Янекові, почав він її перепрошати. Воли зараз побрались й зажили в добрій згоді.

Розмалюй.

Яків Щоголів

Степ

Іду шляхом; сонце сяє,
Вітер з травами говоре;
Перед мною і за мною
Степ колишеться, як море;

А затихне вітер буйний, –
Степ, мов камінь, не двигнеться
І, як килимом багатим,
Ввесь квітками убереться.

Он нагнулась тирса біла,
Звіробій скрутив стебельці,
Червоніє материнка,
Як зірки, горять козельці;

Крикнув перепел в ярочку, –
Стрепет приснув над тернами;
По кущах між дерезою
Ходять дрохви табунами.

Тихо всюди; тільки де-де
Вітеречок пронесеться
Та на землю із-під неба
Пісня жайворонка леться...

З КНИЖКОВОЇ ПОЛИЦІ

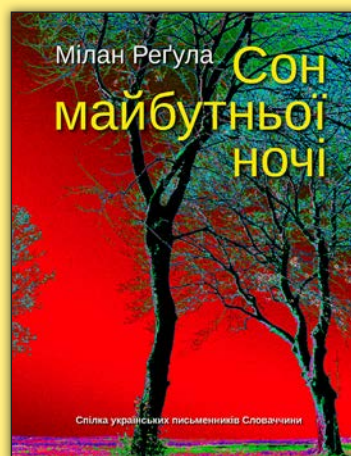
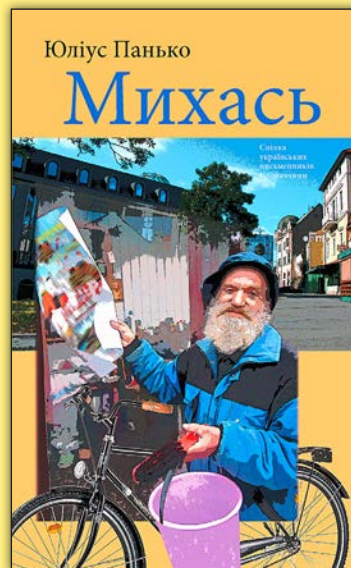
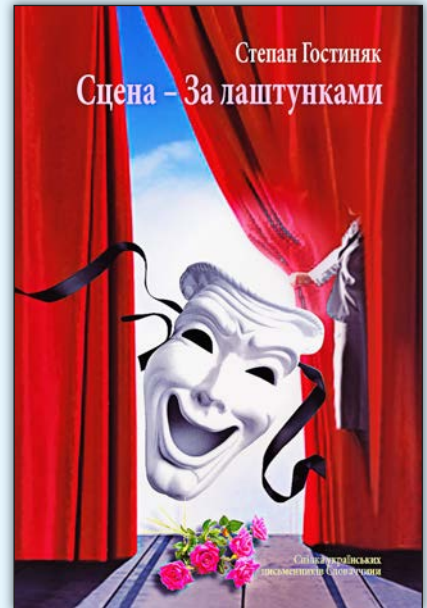
Вкінці минулого року появилось у нас кілька нових книжок, які видала Спілка українських письменників Словаччини та Союз русинів-українців Словацької Республіки.

Серед них нова поетична збірка Степана Гостиняка «Сцена – За лаштунками». Поет заглядає у різні закутки поведінки людей, та й суспільства взагалі.

Гарна і цікава метафора у поета Мілана Регула. Читач у цьому переконається, прочитавши його збірку поезії «Сон майбутньої ночі».

Сатирична повість прозаїка Юліуса Панька не так давно вийшла в українському місті Дрогобич. Правда, вийшла вона і у нас, бо ж вона буде не менш цікавою і для нашого читача.

Письменниця Надія Вархол порадує читачку громадськістю збіркою оповідань «Я, Клавдія», а Йолана Голенда повістю «Тільки одна-єдина ніч».

Степан Гостиняк
Заклик до діла

Брама відкрита
– заходь.
Все підготовлено
– чинь.
Хай поту рясного
– не жаль.

Мілан Регула

Іди, іди місяченьку
на музику в поле,
там танцюють лиси
з вовком,
а русалки з горем.

Явір грає на сопілці,
а дуб дримбить бодем,
із зірками в капелюсі
йшло спати сонце.

З поштової скриньки

Їхали козаки...

Дмитро Чередниченко

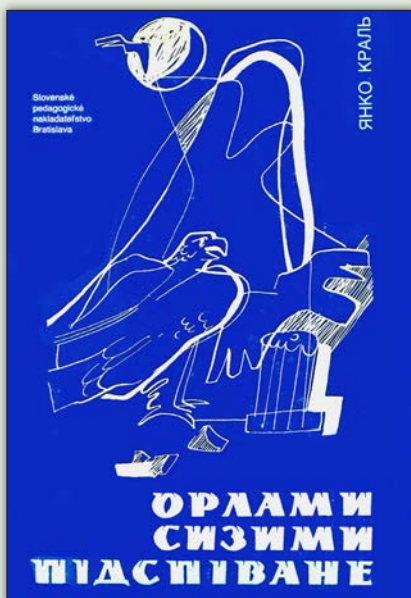
Допоки не пізно

Так душу тривогою коле,
 Молю я до кожного тебе:
 Як буде у ясена корінь,
 То буде і ясен і небо.
 Збагнімо нарешті, братове,
 Допоки усім нам не пізно:
 Як буде в дитини мова,
 То буде в народу пісня.
 Виходьмо з магічного кола,
 Щоб наша душа не дрижала:
 Як буде в народу школа,
 То й буде й народ, і держава.

Дмитро Павличко

До мого вікна
 Підійшла весна.
 Розтопилася на шибці
 Квітка льодяна.
 Крізь прозоре скло
 Сонечко зайшло
 І поклато теплу руку
 На моє чоло...

Янко Краль

Орел-птах

Якби став я враз орлом,
 хмари б краяв я крилом:
 крилами б я привітав
 милих Татр камінний сплав!

Татро, гір і долів дах,
 в сім'ї твоєї птах,
 і мій лет у світі тім
 супроводить блиск і грім.

Жах проймає цілий світ,
 бо страшний той мій політ:
 сніговиця наплива
 й пір'я люто обрива!

Нині дощ, а завтра сніг!
 Краю! Ненько всіх утіх!
 Справді, байдуже тобі,
 чи загину в боротьбі?

Щож, твій птах в крутій борні
 смілий і в самотині,
 бо лягти в бою умить
 краще, як в неволі жить!

Мчить той птах твій молодим
 навстріч бурям віковим,
 і його отой політ
 кращий, як широкий світ.

Зі словацької переклав
 Іван Мацинський

Словаччина відзначає 200-ліття від народження письменника Янка Краля (1822-1876), твори якого перекладали на українську мову Максим Рильський, Андрій Малишко, але і український письменник Словаччини Іван Мацинський. Словацьке педагогічне видавництво, відділ української літератури у Пряшеві у 1987 р. видав вибране поезії Янка Краля під назвою «Орлами сизими підспіване» у перекладі Івана Мацинського.

Чому в дятла голова червона (Українська народна казка з Волині)

От одного разу у вовка заболів живіт. Йде він лісом і бачить: сидить на сосні дятел і щось стукотить. Каже до нього:

– Що ти, дятле, робиш?

– Дерева лікую.

– О, полікуй і мене, бо дуже живіт болить, – просить вовк. – Я розкрию рота, а ти влізь у живіт і полікуй.

Вовк розкрив рота, а дятел одразу й опинився в його животі.

– Ага, – зрадив вовк, – тепер я знаю, чому в мене живіт болить, бо він хотів їсти.

Та й закрив швиденько рота. Але дятел так став у його животі штурхати, довбати, що вовчисько аж по-

зеленів. «Ну, – думає вовк, – як мені його позбутися?» Та й придумав: він розкриє рота і, коли дятел буде вилітати, шурхоне його лапою і заб'є. Поклав вовк голову на колоду та й каже дятлові:

– Вилітай, вже в мене живіт не болить.

Розкрив вовк пащу, наставив лапу, а дятел висунув дзьоба, виглянув з пащі вовчої і хотів було вже вилетіти, аж тут запримітив вовчу лапу. Вовк махнув по пащі лапою і зранив собі язика, що аж із нього потекла кров.

Вилетів дятел з вовчої пащі, та ненароком обмазав собі голову вовчою кров'ю. З того часу у дятла голова червона.

Микола Воробйов Весняні перегони

Дзвенять струмки,
мов ланцюги блискучі,
що ними хилитають
темні собаки полів.

Ми доганяємо їх,
сиплем зерно
на їх чорні спини –
і ось вони
тонуть і вишумовують
в зеленому морі полів.

М. Познанська

Конвалії

Із зеленої сорочки,
Що зіткнув весною гай,
Білі дивляться дзвіночки.
Як зовуть їх – угадай.
Це конвалії у гаї
На галявині цвітуть.
І ніде, ніде немає
Кращих квіточок, мабуть.
В них так пахощів багато,
Цвіту свіжого, роси.
Хай ростуть, не буду рвати, –
Шкода їхньої краси!

Допоможіть принцесі добратися до замку.

Вечірня пісня

Повільно

Ти_ хе_ сень_ кий ве_ чір на
зем_лю спа_да_є, і
сон_це сі_дає в тем_не_ сень_ кий
гай. Ой со_неч_ко яс_не, не_
вже ж ти вто_ми_лось, чи ти роз_гні_
_ви_лось? І_ще не ля_г_
_гай!

Тихесенький вечір на землю спадає,
І сонце сідає в темнесенький гай.
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівалось? Іще не лягай!

Світи ще годину, бо рано ще спати,
Милуй нас, як мати, теплом обгортай!
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівалось? Іще не лягай!

Не слухає сонце, за гору сідає
І нам посилає на всю ніч: прощай!
Ой сонечко ясне, невже ж ти втомилось,
Чи ти розгнівалось? Іще не лягай!

ЗНАЙОМТЕСЬ:

З ПИСЬМЕННИКОМ

Віра Вовк

Віра Вовк (1926) – українська письменниця, поетеса, прозаїк, літературознавець, перекладач. Свої твори пише українською та португальською мовами.

Народилася 2 січня 1926 року в Бориславі у родині лікаря й археологині. Зростала на Гуцульщині в містечку Кути. Навчалася в гімназії у Львові, потім у середній дівочій школі ім. Клари Шуманн у Дрездені.

В еміграції з 1945 року, спочатку в Німеччині, а згодом у Бразилії. Студювала германістику, славістику, музикологію у Тюбінгенському університеті. З 1949 року разом з матір'ю переїхала у Ріо-де-Жанейро, де закінчила університет. Здобула докторський ступінь із філософії. Після отримання освіти, стала професоркою німецької літератури в Державному університеті Ріо-де-Жанейро.

Віра Вовк видала десятки книг поезії, прози та п'єс. Як перекладач переклала цілу плеяду європейських авторів, але й переклади українських авторів німецькою та португальською мовами.

Збірки поезії: «Юність», «Зоря провідна», «Слегії», «Чорні акації», «Меандри», «Жіночі маски», «Писані кахлі» та інші. Проза: «Ранні оповідання», «Духи й дервіші», «Вітражі», «Святий гай», «Карнавал».

Вона лауреат Шевченківської премії в галузі літератури за 2008 рік.

Віра Вовк

ВЕСЕЛКА

Чи знаєш веселку
з косою в яру й ногами в озері?
Вона в затишку плакала
заки на сім барв зраділа.
То від сліз пронизаних сонцем
веселка весела.

Віра Вовк

Українка

Сусіди привезли з подорожі довкола світу різноманітні пам'ятки. Найбільше захоплення між численних відвідувачів їхнього помешкання викликає українка в полтавській ноші. Всі цікаво оглядають її пшеничні коси, діти боязко дотикаються її порцелянового лиця й тонкого мережива на лляній сорочці, але їх відганяють, щоб не замурзали українки своїми пальцями, липкими від шоколадного морозива.

Вистачить тільки плеснути в долоні, й уже українка починає співати: вона тупоче своїми ніжками в червоних замшових чобітках веселу танцювальну пісню, і всі сміються з пискливого голоска, що незвичайно швидко вимовляє незнайомі слова. Але часом пісня прядеться довгою ниткою, тоді господар опускає газету на коліна, господиня зідхає в дзеркало, а голуба пташка саньясу починає стрибати в бамбуковій клітці й шукати дерев з пралісу з бородатими конарами, де домують пругасті рисі.

Назагал сусіди воліють веселі мелодії, й українка стоїть на буфеті як прикраса. Одначе, коли нема гостей, вистачить накрутити її з лівого боку під жупаном мосяжним ключиком, і зараз вона перетворюється на практичний домашній прилад: метушиться по хаті, замітає, повзає на колінах, натирає долівку воском, мие посуд, пере подвійні простирадла і крохмалить цілі гори дитячих хвартушків.

Від того, вправді, її атласовий жупан і запаска в ткані квадрати трохи постраждали.

Вечорами українка робить домашні завдання для школи дітям і насилує для пані дому пацьорки в узори розеток калейдоскопа. Господареві вона обтинає нігті на руках і ногах та підстригає вуса.

Одного дня він посадив її на своє коліно і спитався:

– Що тобі подарувати на день народження?

Українка подумала і неміливо-сказала:

– Одну сльозину.

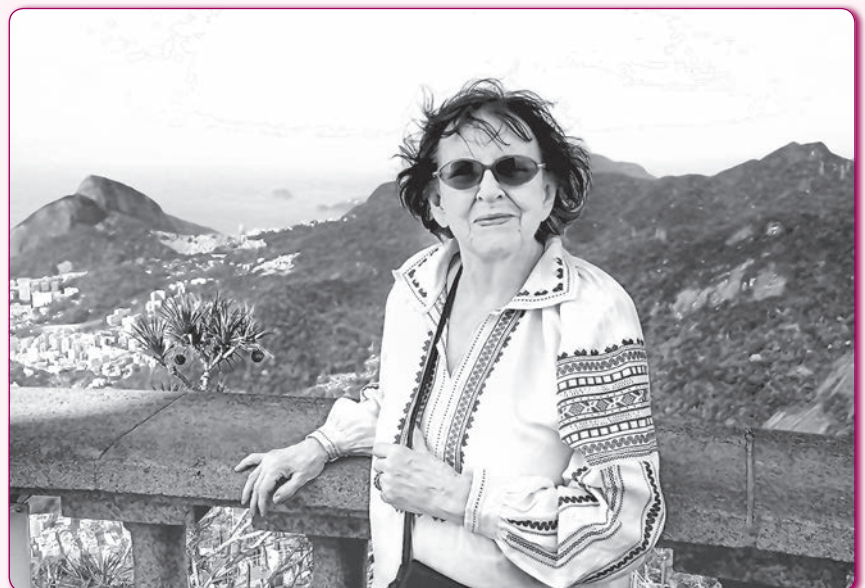
Господар похнюпився. У день свого народження українка дістала торбинку земних горішків.

Але одного разу сталося щось неймовірне: господиня, повернувшись з театру, застала українку перед кліткою саньясу (саньяс – в індуїзмі етап життя, який характеризується відмовою

У 2008 році у київському видавництві «Факт» появилася збірка коротких оповідань Віри Вовк під назвою «Маскарада». У прозі письменниці глибока філософія життя, вражає відверте життєлюбство.

від матеріального життя і зосередженням на духовному). Клітка була порожня, а українка горіла від високої температури. Два дні опісля вона завинулася в кокон на балконі. Одного ранку, на очах переляканої родини, вийшов з кокона метелик пшеничної барви, наладнав крильця, замерехтів і зник у тіні далекого гаю.

Українська письменниця Віра Вовк.

Куточок кулінарії

Салат «Червона шапочка»

Смачний і ошатний салат. Він ефектно виглядає на святковому столі. Поєднання курки, горіхів, сиру і граната порадує гурманів.

Інгредієнти:

- 300 г курячого філе
- 250 г картоплі
- 250 г моркви
- 4 яйця
- 150 г твердого сиру
- половина плоду граната
- 50 г горіхів
- майонез

Приготування:

Відвари овочі, куряче філе і яйця. Відділи від граната зерна, порубай горіхи ножом. Наріж варені інгредієнти кубиками. Виклади в форму-кільце пошарово: картоплю, м'ясо, горіхи, сир, моркву, яйця. Кожен шар змащуй майонезом.

Л. Компанієць

Пісенька-весняночка

Лугом поміж квітами я іду,
Пісеньку-весняночку я веду.
Склала я цю пісеньку голосну
Про гаряче сонечко, про весну.
Батьківщино сонячна, рідний край!
Тут топчу я стежечку з краю в край
І тягнусь, мов квіточка, в висоту.
Лугом поміж квітами я іду,
Пісеньку-весняночку я веду.
І лунає пісенька скрізь моя:
Батьківщину сонячну славлю я!

Розмалюй.

Марійка Підгірянка

Два горобчики

Два горобчики вгледіли
Черв'ячка малого
Й по хвилині суперечки
Зчубились за нього.

Та побачив це півник,
Із плота злетів,
Того дзьобнув, того
дзьобнув
І черв'ячка – з'їв.

А опісля добра мати
Гороб'ят навчала,
Щоб родина за дурниці
Сварки не здіймала.

Василь Стус

Весна! весна! – від поночі до рання.
Весна – в вікно, на дах, на капелюх,
весна в колючі воронові гнізда,
весна на кригу і від берегів –
на течію, на вир, на чорторії
весна правує серцем, як веслом,
весна збігає і збігають роки,
вже й вечори попереду біжать.

Олександр Копиленко

Весна у лісі

У білки народилися маленята-білченята. Вони зовсім безпомічні, сліпі, голі, схожі на мишенят, тільки трохи більші. Білка-мати перші дні їй не покидає їх самих, усе відігриває, годує.

А от зайченята зовсім інші... Минулого року, на початку березня місяця, ми з товаришем швидко вийшли з-за кущів та заростей торішньою бур'яну. Вітер був сильний... Гладь, зайчиха пострібала в другий бік від нас. А на вогкому бур'яні, біля сніжку, метушаться двоє малесеньких зайченят. Вони страшенно перелякались, побачивши таке страхіття – дві

довгоногі високі постаті.

Ми їх не чіпали, і вони наче крізь землю провалились, так швидко сховались в колючому чагарнику...

А кажан, летюча миша, ще висить вниз головою у дуплі. Але вже сняться йому сни про те, що він безшумно літає і ловить нічних комах. Він уже незабаром вилетить. А зараз нехай досипає свою зиму.

Ось мурашина купа, і мурашки починають прокидатись. Сонні вони які, неповороткі... Мабуть, ще їй не чують, що навколо співають синиці, коноплянки, чижі...

Знайди між малюнками 5 розбіжностей. Чорно-білий розфарбуй так, щоб у дітей шалки пасували до шапочок.

Надія Гуменюк

Україна

Є у кожної стеблинки,
І в пташинки, і в дитинки
На весь світ одна-єдина,
Як матуся, – Батьківщина.
Є у нас своя родина,
Є верба і є калина,
Пісня, мова солов'їна –
Все це наша Україна.
Ти люби її, дитино,
І вишневу, й тополину,
Як без нени, без Вкраїни
Будеш в світі сиротина.

**KULT
MINOR**

s.r.o., Prešov. Tlač Grafotlač s.r.o., Prešov. Rozširuje a objednávky na predplatné prijíma redakcia. Realizované s finančnou podporou Fondu na podporu kultúry národnostných menšín. Cena jedného čísla 0,13 €. Rukopisy a ilustrácie nevraciamo. EV 3302/9.

„VESELKA“ – časopis pre deti. Ročník 70, vychádza 10x ročne. Vydáva Zväz Rusínov-Ukrajincov SR, IČO 00 177 725. Adresa redakcie: 081 08 Prešov, ul. Janka Boroďača č. 5. Šéfredaktor Ivan Jackanin. Počítačová sazba NITECH

«ВЕСЕЛКА» – журнал для дітей. Союз русинів-українців СР. Адреса редакції: 081 08 Пряшів, вул. Янка Бородача, 5. Головний редактор Іван Яцканин. Комп'ютерний набір NITECH s.r.o., Пряшів, тел./факс: 051/7725061. Друкує Grafotlač, Пряшів. Ціна окремого номера – 0,13 €. Рукописи та ілюстрації не повертаються. EV 3302/9.